

udtale mig om, da det jo mere er et udenrigs- end et indenrigspolitisk Spørgsmaal. Derimod forekommer det mig, at der var en Ting, der kunde gøres, og som straks vilde vise en betydelig Virkning. Man kunde nemlig for en stor Del erstatte Flæsket til Hjemmeforbruget med Kød. Ganske vist maa den lavere Kødpris, vi efterhaanden faar, naturligvis opfordre Forbrugerne til at spise Okse- og Kalvekød i Stedet for Flæsk. Men om de vil gøre det i saa stor Udstrækning, at det kan hjælpe os ud over den øjeblikkelige Nødstilstand, ved jeg ikke. Det forekommer mig derfor ønskeligt, om Regeringen ligefrem foretog en Rationering. Man har efterhaanden faaet en vis Øvelse i at rationere, og jeg synes ikke, det vilde være vanskeligt at forbeholde Hjemmemarkedet for Tiden en ringe Del af Flæskeproduktionen. Affaldet fra hele Slagtningen vil vi jo fremdeles have, idet vi vil være i Stand til at udføre den overskydende Flæskeproduktion, selv om den er noget større, og erstatte den med Okse- og Kalvekød. Og det forekommer mig, at heller ikke Forbrugerne kan rejse nogen væsentlig Indvending derimod. Ærede Medlemmer ved jo, at man her i Landet har klaget ikke saa lidt over, at man evig og altid skulde spise Maksimalflæsk. Skulde man virkelig for en Tid spise lidt rigelig af Okse- og Kalvekød, tror jeg ikke, det kunde give Aarsag til virkelig begrundede Klager.

Mads Larsen: Under saa alvorlige Forhold som dem, vi staar overfor, er det fuldkommen berettiget, at Samfundet stiller store Krav til det danske Landbrug for at sikre Befolkningens Ernæring og for at opretholde de Industrivirksomheder, som det er i Samfundets Interesse at opretholde, i et vist Omfang, og der er derfor ikke noget at sige til, at der efter det foreliggende Lovforslag skal gennemføres Foranstaltninger, som paafører det danske Landbrug, det store som det lille, men navnlig det lille og mellemstore, overmaade store Vanskeligheder. Men man maa absolut ikke kræve mere af Landbruget, end hvad der er ganske fornødent, og jeg føler mig ikke helt overbevist om, at det Resultat, som man er kommet til i Udvalget af 4. April, er rigtigt, at det skulde være nødvendigt at kræve saa meget afleveret som foreslaaet i Lovforslaget. Her er et Forhold, jeg ønsker at lege paa. Der findes trindt omkring, ikke alene i Byerne, men ogsaa paa Landet, et Antal Heste,

som ikke har nogen virkelig nyttig Op-gave i vort Samfund. Landbruget kan ikke være tjent med til disse overflødige Heste at afgive Korn, som det i den Grad har Brug for til den nyttige Produktion af dyriske Produkter som ingen Sinde før. Man maa ikke forlange, at Landbruget skal afgive Foderkorn til at holde Livet oppe hos Luksusheste, som anvendes til Sport og Væddeløb og ikke har nogen fornuftig Anvendelse, eller som kun anvendes til Lystkørsel. Det Forbehold vil jeg have Lov til at tage overfor Lovforslaget. Uden at ville sidestille disse to Arter af Heste vil jeg rette en Henstilling til den højtærede Forsvarsminister angaaende Hærens Heste. Jeg henstiller til ham, at ogsaa Antallet af Hærens Heste formindskes saa meget som overhovedet forsvarligt, thi heller ikke Staten maa have Lov til fra Landmændene at tage Korn, som finder en nyttig Anvendelse, til en Anvendelse, som ikke er absolut paakrævet, og adskillige af Hærens Heste har ikke anden Anvendelse, saa vidt mig bekendt, end at tjene til de Herrer Officerers behagelige Afbenyttelse, og de behøver ikke at have 2—3 Heste hver; hver Officer kan meget vel nøjes med en enkelt Hest. Af det samme Hensyn, som jeg her har nævnt, vil det maaske være nødvendigt at sætte hele den resterende Hestebestand paa Ration. Der findes trindt omkring en Mængde Heste, som faar det mest typiske Udtryk i Møller- og Bryggerheste og andre Heste, der anvendes i adskillige Industrier, navnlig i Byerne, Heste, der fremtræder i en saadan Tilstand, at de nærmest maa betegnes som overfodrede. Noget saadant maa ikke taales, thi det er klart, at disse Heste faar langt, langt mere Korn end fornødent, for at de kan udføre det Arbejde, man forlanger af dem. Ogsaa adskillige af os andre, eller de fleste maaske, synes, at det er rart at have kønne Heste for sin Vogn, naar vi en Gang imellem skal ud at køre, men ogsaa vi maa nøjes med at give Hestene det Korn, som er fornødent, for at de kan bruges til det Arbejde, vi kræver af dem; vi maa ikke fodre dem op, for at de kan tage sig godt ud, naar vi skal ud at køre. Saadan kunde man ogsaa paa andre Punkter paavise, at man kunde spare en meget betydelig Mængde Korn, naar det Princip blev gennemført.

Jeg har fremsat disse Betragtninger, fordi jeg føler mig overbevist om, at der vil være en afgørende Forskel paa den Ravage, disse Foranstaltningers Gennem-